

Medlemskrönika: Jag är cancerfrisk

Läs även

[Fler medlemskrönikor av Eva Akerstedt](#)

[Intervju med Eva Akerstedt](#)

[Evas profil på Netdoktor](#)

[Läs Evas blogg på Blogspot](#)

Jag är *cancerfrisk*...

Jag var helt frisk.

-Men har du inte ont någonstans, skrattade den unga AT-läkaren när hon undersökt mig.

Jag var så frisk. Jag var stark. Jag var pigg. Armar och ben, rygg, mage och huvud, hjärta och muskler, allt var starkt, friskt och gott.

-Har du inte blod i avföringen?

Nej. Allt var så bra.

Jag var helt frisk.

Knölen under armen var det enda som inte stämde.

En dryg vecka senare fick jag så veta att jag hade cancer. Jag var alltså sjuk. Riktigt sjuk. Men jag kände mig frisk. Stark. Kry.

Nu har månader gått. Min cancer är bortopererad, alltså är jag väl frisk nu, till skillnad mot vad jag var då. Operationssåret läker och cellgifterna verkar.

Kroppen bleknar då jag aldrig är i solen. Håret faller av huvudet, snart glänser mitt huvud blankt. Armar och ben är trötta. Magen är orolig. Jag har mått rejält illa, just nu mår jag bra, om en vecka mår jag illa igen. Men nu är jag frisk.

Jag ser sjukare ut än någonsin, känner mig sjukare än någonsin, men jag är friskare nu än jag var när jag var sjuk – och såg så frisk ut. Ja, det är paradoxalt, men det går ju lätt att förstå eftersom den tidiga upptäckten av cancer är orsaken till att det blir så här. Cancern har aldrig hunnit göra mig sjuk. Den bara låg där och bidade sin tid – Haha, tid den aldrig fick! Och att behandlingen gör mig sjuk är ett pris jag mer än gärna betalar, då jag verkligen tror på att den kan göra mig frisk och få mig att fortsätta vara frisk.

-Var det innan du blev sjuk? undrade kusin Gunnar.

Innan jag blev sjuk? Jag var ju inte sjuk.

Jag vet aldrig vad jag ska svara då.

-Ja, det var innan jag fick min diagnos... säger jag..

Jag måste minnas att jag är frisk bakom den sjuka fasaden och känslan. Jag vill komma ihåg att min kropp är fri från cancer, det sjuka är borta.

När jag ser min spegelbild, skalligheten som är cancertecknet, den bleka hyn, de trötta ögonen... det är då jag verkligen måste minnas att jag är frisk. Medicinen, den förebyggande, det är dess effektivitet som gör att jag känner mig sjuk, och ser sjuk ut. Att håret faller innebär att cancercellerna inte kan slå rot. Att kroppen tappar orken är en bieffekt av att cancercellerna inte bara ska tappa orken, de ska dö.

En väninna till mig kom med en underbar idé: Jag ska köpa mig en ros var gång jag fått mina cellgifter. Så planterar jag dem i en alldeles egen liten grupp, en blomstrande grupp som påminner mig om den goda kraften i den här behandlingen. Att jag får bli frisk och se frisk ut, att jag får vara frisk och känna mig frisk, allt på samma gång. Det blir väl fint om jag låter doftande rosor bli en stark symbol för det.

Världen har kommit i ett annat skimmer för mig, den här våren och sommaren. Livet är ändligt, på ett alldeles oerhört påtagligt sätt. Visst har jag alltid vetat att allt kan hända, när som helst.

Men nu vet jag det med min egen kropp.

Mitt liv är här och nu. Varje dag är en gåva. Varje dag innehåller gyllene sekunder, det är viktigt att jag hittar dem, att jag lyfter fram dem och smakar på dem. Också illamåendedagarna har soliga trådar. Telefonsamtalet från en god vän. Besöket på sängkanten. Mina goda barns skratt. Och deras omsorger.

Den vackra musiken i radion.

/Eva Akerstedt

Vill du också skriva en medlemskrönika? Kontakta Netdoktors redaktion:
redaktionen@netdoktor.se

Författare:**Eva Akerstedt**
Publicerad: 2009-07-07